

Alkotmánybíróság
 1015 Budapest
 Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV 488-0/2016	
Érkezett: 2016 MÁRC 09.	
Példány: 1	Kezelőiroda: H
Melléklet: 33 + 15 db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK
 DEBRECEN

Érk.: 2016 -03- 0 1

6 P. 21752/2014

Alulírott [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Debreceni Ítéltábla 2015. december 4-én kelt, Pkf.I.20.552/2015/2. számú végzésének** az alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, valamint intézkedjen az ügyben új bírósági eljárás lefolytatása érdekében, mivel a fenti határozat sérti az Alaptörvény II. cikkét, VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (4) bekezdését, XII. cikk (1) bekezdését, XVII. cikk (3) bekezdését, XX. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntés megnevezése és a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése:

A megsemmisíteni kért határozat a **Debreceni Ítéltábla 2015. december 4-én kelt, Pkf.I.20.552/2015/2. számú végzése**, amellyel a Debreceni Ítéltábla az ügyemben a perújítás megengedhetőségét utasította el másodfokon. Mivel a fenti végzés átvétele 2015. december 29-én történt meg, ezért az alkotmányjogi panasz benyújtására irányadó 60 napos határidőt ettől az időponttól számítva kérem figyelembe venni.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Az Alaptörvény II. cikke értelmében az emberi méltóság sérthetetlen, és minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése értelmében a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére. Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése értelmében minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez. Az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1)-bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

3. A közvetlen érintettség kifejtése:

A ■■■■■ alatti társasházban 2006 augusztusa és 2009 márciusa között láttam el – cégemen keresztül, személyes közreműködéssel – közös képviselői tevékenységet. Emellett közös képviselői tevékenységet láttam még el 6 másik társasházban is. Közös képviselői tevékenységemet az ilyen munkakörben általában elvárhatónál fokozottabb odafigyeléssel, a lakók döntő többségének megelégedésére végeztem, és az érintett társasház(ak) anyagi helyzetét is – a csőd széléről mentve meg – folyamatosan javítottam.

2009 októberében a városi jegyző önkormányzati adóhatósági jogkörében eljárva adóügyi ellenőrzést folytatott le a társasházban, amelynek során 2005-ig visszamenőleg a társasházhoz tartozó teremgarázs közlekedési útját és a helyi adó bevallásának összefüggéseit vizsgálták. Ennek kapcsán az adóhatóság a 2010. április 12-én kelt, 60302/2010/193038/2010.04.12. számú határozatában 259.160 Ft.

építményadó különbözetet, 53.320 Ft. építményadót és 83.606 Ft. késedelmi pótlékot szabott ki a társasházzal szemben a lakók olyan mulasztása miatt, amely még az én közös képviselői megbízásom előtt történt.

A társasház még 2009 tavaszán – álláspontom szerint törvénytelenül – leváltott engem egy olyan lakó kezdeményezésére, akinek korábban 6 hónapos közösköltség-tartozása volt, olyan további lakók szavazatának segítségével, akiknek szintén tartozásuk állt fenn a társasházzal szemben. Új közös képviselővé [REDACTED] választották. Az adóhatósági elmarasztalást követően, a 2010. május 20-án tartott közgyűlés arról határozott, hogy a volt közös képviselők ellen – így ellenem is – kártérítés iránt keresetet indítanak a bíróságon azzal, hogy a mi feladatunk lett volna az adóhatósági elmarasztalással érintett problémák időben történő feltárása és megoldása. Az én esetemben – miként azt a későbbiekben kifejtettem – ez azért nem állja meg a helyét, mert én sohasem vállaltam, hogy a társasház esetleges jogsértéseit visszamenőleg, a megbízásom kezdete előtti időre nézve is felmérjem és orvosolom, különösen úgy nem, hogy ezekről az információkról sehonnan sem szerezhettem tudomást. [REDACTED] a per keretében és egyébként, mások előtt is folyamatosan kétségbe vonta szakmai hozzáértésemet és becsületességemet azzal kapcsolatban, ahogyan a társasház ügyeiben eljártam.

A Debreceni Járásbíróság a társasház fenti keresetét a 25.P.22.296/2012/7. számú ítéletével elutasította. Ezt követően 2012. július 16-án én nyújtottam be keresetet a Debreceni Törvényszéken, amelyben 5.000.000 Ft. nemvagyoni kártérítést követeltem, tekintettel egyrészt a fent említett kártérítési per kapcsán a személyemet érő személyiségi jogi sérelmekre (többek közt jó hírnév és emberi méltóság sérelme), továbbá arra az elmaradt haszonra (840.000 Ft.), amely a közös képviselői megbízatásom megszüntetéséből a későbbiekben származott. A Debreceni Törvényszék 2013. május 15-én kelt, 10.P.21.473/2012/18. számú ítéletében keresetemet elutasította arra hivatkozva, hogy egyrészt tényleg nem értek szakmailag a társasház ügyeinek kezeléséhez, másrészt hogy [REDACTED] nem tényállítást fogalmazott meg, amikor engem kritizált, hanem értékítéletet. (Álláspontom szerint már e két bírósági indok is logikailag ütközik egymással.) A fentiekhez járult még, hogy az adóhatóság nem működött megfelelően együtt sem velem, sem a bírósággal a tényállás megfelelő kiderítése érdekében, azonban ezzel kapcsolatban a bíróság sem intézkedett megfelelően.

A fenti elsőfokú ítélettel szemben 2013. augusztus 14-én fellebbezést nyújtottam be a Debreceni Ítéltáblához. A másodfokú elutasító bírósági döntést követően, 2015. december 29-én a Debreceni Törvényszéknél perújítást kezdeményeztem. A perújítási

eljárás megengedhetősége tárgyában elsőfokon a Debreceni Törvényszék 6.P.21.752/2014/13-I. számú végzésével elutasító döntést hozott. Az e végzés ellen benyújtott fellebbezés tárgyában másodfokon pedig a Debreceni Ítéltábla 2015. december 4-én kelt, Pkf.I.20.552/2015/2. számú végzésével hozott elutasító döntést. Az elutasító döntések hivatkozási alapja az volt, hogy egyrészt nem hoztam fel olyan új tény, bizonyítékot az ügyemben, amelyet korábban önhibámon kívül nem érvényesíthettem, továbbá hogy lekéstem a perújítás benyújtására nyitva álló 6 hónapos határidőt, és ezt nem sikerült megfelelően kimentenem.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Álláspontom szerint a fenti bírói döntések alapján sérült a jó hírnévhez és az emberi méltósághoz való alapvető jogom, a foglalkozás szabad megválasztásához és a vállalkozáshoz való alapvető jogom, az egészséget, biztonságot és méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez való alapvető jogom, a testi és lelki egészséghez való alapvető jogom, a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogom, valamint a jogorvoslathoz való alapvető jogom.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Az Abtv. 29. §-a értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. A jelen alkotmányjogi panasz álláspontom szerint – az alább részletezett indokokra is tekintettel – az Abtv. 29. §-ben foglalt feltételeknek megfelel. A kérdés alapvető alkotmányjogi jelentősége egyrészt álláspontom szerint abban áll, hogy a bíróság a tisztességes eljárás elvét meg nem sértve, a tőle elvárható megfelelő alapossággal és körültekintéssel, a tényállást alaposan felderítve járjon el, a kellően felderített tényálláshoz mérten ténylegesen is biztosítson megfelelő elégtételt, az ő hibájából történő megfelelő felderítettség hiányában pedig a későbbiekben, a perújítás megengedhetőségének vizsgálata keretében (amelyről alapvetően szintén ő dönt) ne úgy kezelje az általa eredetileg

figyelembe nem vett bizonyítékokat, hogy ezek nem minősülnek új ténynek, bizonyítéknak a perújítás során, amelyeket ráadásul a bizonyító fél már korábban ténylegesen felhasználhatott. A kérdés másik alapvető alkotmányjogi jelentősége pedig abban áll álláspontom szerint, hogy ha valaki (jelen esetben a társasház) alaptalan keresetet indít (és ezek mellett még egyébként is ellehetetleníti az érintett munkavállalási lehetőségeit és sérti az egészségét), már ez önmagában is bizonyítékul szolgálhat a személyiségi jogsérelem megtörténtéhez, továbbá hogy a bíróság legalább a saját ítéletében ne írjon önellentmondást azzal, hogy összekeveri a tényállítást az értékítéllettel. Harmadrészt elvárható lett volna, hogy a bíróság a perújítás megengedhetőségének vizsgálatakor a határidő túllépése kapcsán a peres fél hivatkozott rossz fizikai állapotát ténylegesen figyelembe vegye. Ilyenkor álláspontom szerint a bíróságnak segítséget kellene nyújtania ahhoz, hogy a peres fél akár az igazoló okiratok bíróság általi beszerzését vagy tanúk kihallgatásra idézését is indítványozhassa, főleg akkor, ha ezt a peres fél önállóan nem, csak a bíróság közreműködésével tudja hatékonyan elérni.

Az egyes alapjogok sérelmével kapcsolatban az alábbiakat adom elő:

A fenti eljárás eredményeképpen sérült a jó hírnévhez és az emberi méltósághoz való jogom. Itt nemcsak arról van szó, hogy az elmozdításom eleve nem szabályszerűen történt, és hogy ténylegesen 840.000 Ft. elmaradt haszonnal kellett számolnom, hanem arról is, hogy egyrészt a bíróság előtt, másrészt más, harmadik személyek előtt is [REDACTED] úgy járatott le, hogy kétségbe vonta szakmai tudásomat a társasház közös képviselői feladatainak ellátására vonatkozóan, miközben erre nem olt semmilyen alapja, és ezt bizonyítani sem tudta volna. Emellett az a mód, ahogy engem elmozdítottak, továbbá az is, hogy az érintett lakók nem működtek együtt velem a korábbi adóügyi jogsértések időben történt felderítése érdekében, sérti a méltóságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez való alapvető jogot is.

Szeretném hangsúlyozni, hogy én sohasem vállaltam, hogy a társasház esetleges jogsértéseit visszamenőleg, a megbízásom kezdete előtti időre nézve is felmértem és orvosolom, különösen úgy nem, hogy ezekről az információkról sehonnan sem szerezhettem tudomást, erről sem a korábbi közös képviselő, sem a lakók nem tájékoztattak. A társasházi lakóközösség tagjai a megbízásom előtt nem tettek eleget a helyi adó fizetési kötelezettségüknek, és ennek következményeit másra, többek között rám akarták terhelni. Emellett nemcsak adót nem vallottak be, hanem tiltás ellenére építkezést folytattak az adóval is sújtott területen, mindezt pedig eltitkolták (Külön kérdés az is, hogy a tulajdonosok felének építményadót kellett fizetni annak ellenére, hogy nincs garázsuk, sőt egyeseknek autójuk sem.) Emellett sérelmeztem,

hogy [REDACTED] [REDACTED] az én vagyoni ügyeimben is kérdezősködött, hogy vajon meg tudom-e fizetni a bírságot.

Sérült a jó hírnevem és az emberi méltóságom, továbbá a tisztességes munkafeltételekhez fűződő jogom egyebekben azáltal is, hogy a társasház törvénytelenül váltott le a közös képviselői megbízatásból. A társasház csődben volt, amikor odahívtak, megválasztottak, és én azt nyereségesen üzemeltettem. A társasház 2009 tavaszán – álláspontom szerint törvénytelenül – kis létszámú taggyűlésen leváltott engem egy olyan lakó ([REDACTED] kezdeményezésére, akinek korábban 6 hónapos közösköltség-tartozása volt, olyan további lakók szavazatának segítségével (pl. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], akiknek szintén tartozásuk állt fenn a társasházzal szemben. Új közös képviselővé [REDACTED] [REDACTED] választották. [REDACTED] részéről a továbbiakban folyamatosan valótlan állítások hangzottak el a leváltás körülményeiről, illetve egyes mások által tett, velem kapcsolatos valótlan megnyilvánulásokat [REDACTED] [REDACTED] nem cáfolt.

Mindehhez hozzájárul, hogy ha valaki (jelen esetben a társasház) alaptalan keresetet indít (és ezek mellett még egyébként is ellehetetleníti a munkavállalási lehetőségeimet és távlatilag hozzájárul egészségi állapotom romlásához), már ez önmagában is bizonyítékul kéne, hogy szolgáljon a személyiségi jogsérelem megtörténtéhez, továbbá fontos, hogy a bíróság legalább a saját ítéletében ne írjon önellentmondást azzal, hogy összekeveri a tényállítást az értéktételel. Egyrészt ugyanis a Debreceni Törvényszék kimondta, hogy nem értek a helyi adóügyekhez, és lényegében ezzel a közös képviselői tevékenység ellátásához, másrészt elfogadta, hogy [REDACTED] [REDACTED] nem tényállítást fogalmazott meg, amikor engem kritizált, hanem értéktételel. Álláspontom szerint e két bírósági indok hamis és logikailag ütközik is egymással.

Egyrészt az, hogy valaki ért-e egy szakmai kérdéshez, alapvetően objektív, tényjellegű kérdés, mivel a valóság részeként igazolható, bizonyítható. Az, hogy én nem értettem ezekhez a szakmai kérdésekhez, alapvetően nem igaz, mivel a kérdéses ügyben arról volt szó, hogy olyan külső történeti tényeket nem ismertem (tehát nem szakmai kérdéseket), amelyeket objektíve, a legnagyobb előrelátás mellett sem ismerhettem meg, azokért felelősséget nem vállalhattam. [REDACTED] [REDACTED] a fentiek kapcsán tényállítást közölt, ami viszont objektíve nem volt bizonyítható, márpedig az új közös képviselőtől – szakmai feladatkörének megfelelően – elvárható lett volna, hogy a töle elvárható módon megbizonyosodjék állítása helytállóságáról. A véleménynyilvánítás szabadsága alapvetően tartalomsemleges védelem, vagyis a véleményt annak érték-, értékeség- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. Általánosan elfogadott, hogy a véleménynyilvánításnak csak külső határai vannak, illetve általánosan az értéktételek

élveznek védelmet, de a tényállítások közül azok már nem, amelyek tudatosan valótlanok, vagy a nyilatkozó részéről elvárható lett volna azok valóságtartalmának ellenőrzése, de ezt ő elmulasztotta

Másrészt az életem további alakulása szempontjából fontos, hogy a leváltásomat, majd az ellenem indított keresetet követően már mástól sem kaptam további közös képviselői megbízatást, mivel a jó referenciáim eltűntek. Álláspontom ilyenkor nem elfogadható egy olyan érvelés, mely szerint a képesítésem birtokában minden további nélkül szerezhettem volna újabb megbízatásokat, ha erre alkalmas lennék. Az adott helyzetben igenis közvetlen összefüggés mutatható ki annak kapcsán, hogy egy ilyen helyzet kihatásában képes engem távlatilag is ellehetetleníteni más lehetséges megbízók előtt. Ezáltal sérült a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz való jogom is. Álláspontom szerint ezek a jogok nem értelmezhetőek oly módon, hogy közben a tartalmuk kiüresedjék. Vagyis szerintem sérülnek ezek a jogaim azáltal is, hogy a velem kapcsolatos alaptalan hírek ellehetetlenítik az adott vállalkozási tevékenységemet. Ennek megfelelően figyelni kell arra is, hogy egy ilyen megnyilvánulás nemcsak egyszeri problémát idézhet elő a peres fél életében, hanem hosszabb távon és folyamatosan fennálló problémás helyzetet is, ez pedig aránytalan. A fentiek olyan nagymértékű törést okoztak egészségemben és magánéletemben, amelyeket azóta sem tudtam helyrehozni. Mindez hozzájárult ahhoz is, hogy cégem ellen felszámolási eljárás indult.

Álláspontom szerint megalapozott volt a bírsági követelésem. Egyrészt a fentiekre tekintettel egyáltalán nem volt túlzott az a nem vagyoni kártérítési összeg (5 M Ft), amit megjelöltem. A nemvagyoni kártérítés megítéléséhez szükséges elemeket álláspontom szerint egyértelműen bizonyítani lehetett. Az én oldalamon hátrány következett be: egyrészt a személyiségi jogi jogsértéssel, másrészt az elmaradt vagyoni előnnyel. [REDACTED] és a társasház egyes lakóinak jogellenes és felróható magatartása kimutatható. Jogellenes, mivel olyan kérdésekért kért volna számon, amely felelősségemen kívül esik, továbbá azon nyilatkozatai által, amellyel a szakmai hozzáértésemet vitatta el. Másrészt felróható, mert az ilyenkor szakmailag elvárható körültekintést elmulasztotta, illetve egyes problémákat szándékosan ő maga idézett elő. Végül az okozati összefüggés is kimutatható, mivel a fentiek nélkül a menesztésemre és az ellenem benyújtott keresetre nem került volna sor, valamint mindezeket követően az életem nem lehetetlenedett volna el.

A bírói döntésekkel álláspontom szerint sérült a tisztességes eljáráshoz, valamint a jogorvoslathoz való alapvető jogom is. A tisztességes (fair) bírósági eljárás egyik lényege az, hogy a bíróság kellően alaposan derítse fel a tényállást, a felderített

tényállás alapján jogilag megfelelő következtetéseket vonjon le, és ezzel kapcsolatban minden bizonyítékot kellő körben és kellő súllyal vegyen figyelembe. A tényállás nem megfelelő felderítése, a nem megfelelő döntés a bírósági határozatok anyagi legitimitását veszélyezteti, amellet, hogy az érintett félre nézve súlyos, nem egyszer visszafordíthatatlan károkat okoz. Az alkotmányjogban és az eljárásjogokban ismert két fontos elv: az ítélkező bíró függetlenségének elve, valamint a főszabály szerinti szabad bizonyítás elve álláspontom szerint nem lehet hivatkozási alap a bíróság számára azokban az esetekben, amikor a peres fél kifejezetten és többször is felhívja a bíróság figyelmét bizonyos releváns körülményekre, bizonyítékokra, amelyeket aztán a bíróság rendre figyelmen kívül hagy, illetve nem tesz meg minden tőle telhetőt a tényállás megfelelő tisztázására.

Jelen esetben külön probléma merül fel a bizonyítási kérdések és perújítás megengedhetőségének vizsgálata kapcsán. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 260. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a jogerős ítélet ellen perújításnak van helye, ha a fél oly tényre vagy bizonyítékra, illetőleg olyan jogerős bírói vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bírált el, feltéve, hogy az - elbírálás esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna. A Pp. 260. § (2) bekezdése értelmében pedig az (1) bekezdés a) pontja alapján a felek bármelyike csak akkor élhet perújítással, ha az ott említett tényt, bizonyítékot vagy határozatot a korábbi eljárás során hibáján kívül nem érvényesíthette.

Jelen ügyben a problémát egyrészt az okozza, hogy a Debreceni Törvényszék többek között nem vette figyelembe, hogy az önkormányzati adóhatóság akadályozta a rendeltetésszerű közös képviselői eljárásomat, nem adott ki bizonyos információkat ennek érdekében számomra, mint érintettnek. Az adóhatóság például a korábbi megkereséseimre nem volt hajlandó igazolni a tulajdonosok adófizetésének időpontját, márpedig a közös képviselőként fennálló adóügyi kötelezettségeimnek csak úgy tudok eleget tenni, ha ismerem ezeket az adatokat. Másrészt a bíróság 3 éven keresztül nem kötelezte [REDACTED], hogy forduljon az adóügyi osztályhoz állásfoglalásért, pedig én azt már az alapügyben kértem és be is csatoltam a bevalláshoz szükséges nyomtatványt.

Fenti kérdéseket az alapügyben a bíróság nem vizsgálta megfelelően, hiányos volt a tényállás, viszont a későbbiekben a perújítás megengedhetősége vonatkozásában ugyanez a bíróság úgy kezelte a fenti kérdést, hogy a tényállás már teljes egészében felderítésre került, és a fenti bizonyítékok nem minősülnek új ténynek, bizonyítéknak a perújítás során, illetve ezeket én már ténylegesen felhasználhattam. Az adóügyi

hatóság a perújítás során feltett kérdések egy részére válaszolt csak, a többit adótitokra hivatkozva elutasította. Ezt álláspontom szerint egyébként sem tehette volna, hiszen benyújtottam a perújítással kapcsolatos keresetleveletem, tehát jogosultnak minősültem voltam az ügyben. A bíróság pedig szándékosan nem kereste meg az adóügyi hatóságot. Ha a bíróság megfelelően jár el, akkor az ítélete rám nézve kedvezőbb lett volna. Az adóhatóság eljárása miatt emellett sérült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított, tisztességes hatósági ügyintézéshez fűződő jogom is.

A fenti helyzetek kapcsán általában ugyan megoldást nyújthatna a jogorvoslathoz való jog, azonban ha a magasabb bírói fórumok szintén nem megfelelően járnak el, az eljárási jogsértés (és az ezen alapuló hibás döntés) nem nyer valódi orvoslást. A jogorvoslathoz való jognak nemcsak az a tartalma, hogy az elsőfokú döntést hozó testülettől elkülönült és a jogosult által formálisan igénybe vehető jogorvoslati fórum álljon rendelkezésre, hanem az is, hogy a jogaiban sértett fél ténylegesen is valódi jogorvoslást kaphasson. Ez az elv megköveteli, hogy a magasabb szintű bírói fórumok is kellő alapossággal járjanak el a tényállás felderítése kapcsán, ha szükséges folytassanak le további bizonyítást, és újból érdemben mérlegeljék az ügyet.

A tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog sérelmét okozza a fentiek mellett az is, hogy a perújítás megengedhetőségéről döntő bíróság a benyújtási határidő túllépése kapcsán egyetlen dokumentum alapján, fizikai, egészségi állapotom releváns időszakának tényleges vizsgálata nélkül elutasította igazolási kérelmemet. Álláspontom szerint elvárható lett volna, hogy a bíróság tényleges segítséget nyújtson ahhoz, hogy a peres fél akár az egészségi állapotot igazoló okiratok bíróság általi beszerzését vagy ugyanezen kérdések kapcsán tanúk kihallgatásra idézését is indítványozhassa, főleg akkor, ha az információk beszerzését a peres fél önállóan nem, csak a bíróság közreműködésével tudja hatékonyan elérni. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Ezt a szabályt azonban szerintem nem lehet túlzottan leszűkítve értelmezni, főleg nem egy nem jogi képviselővel eljáró peres fél esetén, hanem a bíróságnak törekednie kell – reális határok között – a peres fél segítésére, felvilágosítására.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A Debreceni Törvényszék 2013. május 15-én kelt, 10.P.21.473/2012/18. számú ítéletével szemben 2013. augusztus 14-én fellebbezést nyújtottam be a Debreceni Ítéltáblához. A másodfokú bírósági döntést követően, 2015. december 29-én a Debreceni Törvényszéknél perújítást kezdeményeztem. A perújítási eljárás megengedhetősége tárgyában elsőfokon a Debreceni Törvényszék 6.P.21.752/2014/13-I. számú végzésével elutasító döntést hozott. Az e végzés ellen benyújtott fellebbezés tárgyában másodfokon pedig a Debreceni Ítéltábla 2015. december 4-én kelt, Pkf.I.20.552/2015/2. számú végzésével hozott elutasító döntést.

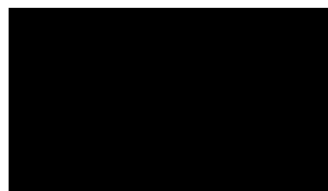
6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

A Kúria előtt jelenleg nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás. Az ügyemben a perújítási eljárás megengedhetősége tárgyában elsőfokon a Debreceni Törvényszék 6.P.21.752/2014/13-I. számú végzésével elutasító döntést hozott. Az e végzés ellen benyújtott fellebbezés tárgyában másodfokon pedig a Debreceni Ítéltábla 2015. december 4-én kelt, Pkf.I.20.552/2015/2. számú végzésével hozott elutasító döntést. Ennek megfelelően jelenleg perújítási eljárás sincs folyamatban.

A fentiek alapján kérem alkotmányjogi panaszom kedvező elbírálását.

Tisztelettel,

Debrecen, 2016. február 29.

Mellékletek:

1. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
2. Érintettséget alátámasztó és az ügy körülményeit bemutató dokumentumok